RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 118.187 van 9 april 2003
in de zaak A. 52.938/VII-27.968.

In zake : GRACE GmbH, vennootschap naar Duits recht,
die woonplaats kiest bij
advocaat J.-P. DE BANDT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. TEMMERMAN,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Martensstraat 16.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat GRACE GmbH, vennootschap naar Duits recht, op 16 juli 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 19 mei 1993 van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij haar beroep tegen de heffing voor het fonds "risico's van zware ongevallen" voor het belastingjaar 1993, wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 4 september 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij en de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 maart 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. WEYER die, loco Advocaat J.-P. DE BANDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat F. GEERTS die, loco Advocaat J. TEMMERMAN verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij zich in haar laatste memorie aansluit bij het standpunt ingenomen in het auditoraatsverslag, waarin ambtshalve besloten wordt tot de onbevoegdheid van de Raad van State om van het voorliggend geschil kennis te nemen;

Overwegende dat krachtens artikel 144 van de Grondwet geschillen over burgerlijke subjectieve rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren; dat krachtens artikel 145 van de Grondwet ook geschillen over politieke subjectieve rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen; dat die bevoegdheid bepaald wordt door het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het geschil;

Overwegende dat de hoven en de rechtbanken aldus kennis nemen van de geschillen betreffende subjectieve rechten, behoudens, wat de politieke subjectieve rechten betreft, van deze die door de wet aan een ander rechtscollege zijn toevertrouwd;

Overwegende dat in casu de vordering betrekking heeft op het al dan niet verschuldigd zijn van de heffing, ingesteld door artikel 7, § 2bis, van de wet van 21 januari 1987 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde

industriële activiteiten, ingevoegd bij artikel 207 van de wet van 29 december 1990 houdende sociale bepalingen, en die geheven wordt per industriële activiteit waarvan kennis is gegeven als bedoeld in artikel 4 van de wet; dat wat onder industriële activiteiten in de zin van de wet moet worden verstaan, bepaald is in artikel 2 en de bijlagen bij de wet; dat luidens artikel 7, § 2bis, 1°, de heffing is verschuldigd door de fabrikant die verantwoordelijk is voor de industriële activiteit; dat de verwerende partij bij het opleggen van de heffing derhalve over geen enkele discretionaire bevoegdheid beschikt, noch wat de beslissing over het al dan niet verschuldigd zijn van de heffing, noch wat de beslissing inzake het subject dat de heffing verschuldigd is, noch wat het bedrag van de verschuldigde heffing betreft;

Overwegende dat de heffing in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat de wet van 29 december 1990 is geworden, gekwalificeerd is als een belasting (Gedr. St., Senaat, nr. 1115-1 (1990-1991), p. 90);

Overwegende dat uit dit alles moet besloten worden dat het voorliggende geschil betrekking heeft op een subjectief politiek recht;

Overwegende dat de bevoegdheid om zich uit te spreken over het voorliggende geschil niet uitdrukkelijk aan enige rechter is toebedeeld; dat het beroep tegen de vaststelling van de heffing bij de minister van binnenlandse zaken bedoeld in artikel 7, § 2bis, 4°, van de wet van 21 januari 1987, geen jurisdictioneel, doch een puur administratief beroep is; dat de oplossing van dit geschil dus door de wet niet aan de Raad van State, ook niet in zijn hoedanigheid van administratieve cassatierechter, is toevertrouwd; dat de Raad van State bijgevolg onbevoegd is om kennis te nemen van de voorliggende vordering,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen april tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**